

godt være, at Sagen kan ordnes paa et Aar. Det ligger i Lovgivningsmagtens egen Haand; naar man ikke gør alt for mange Indvendinger, kan man sikkert hurtig blive færdig. Men jeg tillader mig rigtignok at tro, at hvis adskillige af de Ændringsforslag, som navnlig det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for i Udvalget, skulle miste Tilslutning her i dette høje Ting, kan det blive meget vanskeligt at opnaa Enighed paa et Aar; i hvert Fald ville adskillige af disse Ændringsforslag i meget væsentlig Grad hindre Sagens Fremme. Det ærede Medlem var af den Formening, at naar det Forslag, Indenrigsministeren i sin Tid agter at komme med, blot ikke er af alt for indgribende Natur, maa vi hurtig kunne blive færdige med det, og det kan være meget rigtigt. Men der kan ogsaa fremkomme Forslag af meget indgribende Natur fra anden Side, det ere vi ikke sikrede imod. I hvert Fald have vi fundet det rigtigst, naar vi endelig skulle indpaa en Tidsbegrænsning, saa at fastsætte 3 Aar. Der kan da ogsaa vindes nogen Erfaring gennem de 3 Aar, medens der derimod ikke vindes nogen synderlig Erfaring i Løbet af eet Aar. Naar vi have bøjet os for denne Fordring, er det selvfølgelig for det første, fordi det er os om at gøre, at Loven bliver fremmet, og vi ikke kunne se, at den kan fremmes paa anden Maade, og for det andet, fordi vi sikkert tro, at naar dette Tilskud til „de fattiges Kasser“ en Gang er ydet 3 Aar igennem, vil det, hvordan det saa end gaar, altid blive fortsat. Udvalget har, som den ærede Ordfører betonedede, sluttet sig til Tanken, til Hovedbestemmelsen, nemlig den, der gaar ud paa, at Kommunerne skulle give Tilskud til „de fattiges Kasser“; og selv det ærede 11te kongevalgte Medlem har jo nys udtalt, at han var enig i, at „de fattiges Kasser“ maatte have Erstatning for det Tab, de have lidt ved Loven om Menighedsraadene. Naar det saaledes udtales fra alle Sider i Udvalget, at man er enig i Hovedbestemmelsen, er jeg temmelig sikker paa, at selv om det skulde gaa saa galt, hvad jeg ikke vil haabe, at vi ikke bleve enige om en ny Lov inden 3 Aar, vil dette Tilskud til „de fattiges Kasser“ dog blive fortsat. Dermed skal ogsaa jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Berthelsen: Jeg kan i et og alt slutte mig til de Udtalelser, vi nys hørte fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal). Naar jeg har forlangt

Ordet ved denne Løjlighed, er det i Henhold til mine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling, hvor jeg tillod mig at fremsætte det Ønske, at Loven maatte faa tilbagevirkende Kraft og komme til Anvendelse allerede i indeværende Aar. Lovforslaget, som det forelaa her, gik jo ikke ud paa, at det kun skulde gælde paa Tid. Hele Behandlingen i Udvalget er imidlertid, som det høje Ting har hørt, resulteret i, at vi ere blevne enige om i Stedet for en permanent Lov at give en Lov, som kun skal gælde for 3 Aar. For at opnaa Enighed om det, har jeg i alt Fald for mit Vedkommende anset det for nødvendigt at opgive Tanken om, at Lovforslaget skulde have tilbagevirkende Kraft. Jeg vil for øvrigt i denne Forbindelse henvise til, at det baade i Mindretallets Betænkning og ved Mindretallets Ordførers (Estrup) Udtalelse her i Dag stærkt er blevet betonet, at dette Mindretal nok kunde have gaaet med til, at Loven fik tilbagevirkende Kraft, saa at den var kommen til Anvendelse straks. Men jeg har ligesom det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) ment, at naar man fik Princippet anerkendt saaledes, som det er sket ved den foreliggende Betænkning — og derefter kan man jo betragte Statens Pligt til at yde Tilskud til de fri Fattigkasser som fastslaaet — vilde det være uforsvarligt af Hensyn til de mindre væsentlige Ønsker at lægge nogen Hindring i Vejen for Forslaget, og jeg har altsaa sluttet mig til Flertallet og vil anbefale Sagen, idet jeg henholder mig til Ordførers Udtalelser, med hvem jeg i alt væsentligt er enig baade i Henseende til, hvad der staar i Betænkningen, og i Henseende til, hvad han nys udtalte. Jeg anbefaler hermed det høje Ting at stemme for de Ændringer, som foreslaas i Betænkningen.

Andersen: Jeg tillod mig ved denne Sags første Behandling at fremkomme med en Henstilling, der gik ud paa at forhøje Statstilskuddet til et noget større Beløb end det, der er fastsat i Lovforlaget. Jeg havde ventet, at man havde taget noget Hensyn til denne Henstilling, særlig fordi, som det er omtalt her, Loven af 15. Maj 1903 jo berøver „de fattiges Kasser“ ret betydelige Indtægter, og fordi det Beløb, der nu tilsiges dem, ikke repræsenterer synderligt mere end det Tab, som de saaledes have lidt. Det ærede Udvalg har imidlertid ikke ment at kunne tage Hensyn til min Henstilling, men er i Stedet for fremkommet med forskellige Ændrings-